

РЕШЕНИЕ

№ 7741

гр. София, 09.12.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 28.11.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря М. Велева, като разгледа дело номер **9704** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от АПК във връзка с чл. 215 и чл. 216 ал. 6 от ЗУТ. Образувано е по жалба на Л. К. К. от [населено място] срещу заповед № ДК-10-ЮЗР-111 от 12.07.2013г. на началника на РДНСК Югозападен район, с която е отхвърлена като неоснователна жалба с вх. № СО-5062-06-621 от 18.04.2012г. от Л. К. К. с искане за частично прогласяване на нищожността на Акт за узаконяване № 129 от 19.08.2003г. на Главния архитект на СО – район „О.“ за строеж, находящ се в [населено място], [улица].

В жалбата си жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на цитираната заповед, тъй като е издадена в нарушение на материалния закон. Навеждат се подробни доводи за частична нищожност на Акта за узаконяване, а именно, че е поискано узаконяване само на магазин, а не на магазин и трафопост и съответно това, че е издаден акт за узаконяване и за трафопост прави акта нищожен, тъй като никой не е искал такова нещо. Още повече твърди се, че за узаконяването на трафопост се изисква сложна процедура по специализирани закони и е недопустимо узаконяването на трафопост ведно с другия обект магазин. Освен това се сочи, че процесният трафопост е незаконно инсталиран под баня и спалня на физическо лице в близост до кородирани тръби на парно, водопровод и канализация, което създава повишена опасност за живущите в близост до него. Поради това процесният трафопост следва да бъде премахнат като незаконен, а не да бъде узаконяван. Узаконяването на трафопоста не е извършено от компетентен орган, тъй като главният архитект на района не е оправомощен да узаконяване такива съоръжения; освен това не е

направено необходимото съгласуване с органа по чл.42, ал.1 от ППЗТСУ. Иска оспорената заповед да бъде отменена и съдът да прогласи нищожност на акт за узаконяване № 129 от 19.08.2003г., в частта, в която се узаконява преустройство на част от съществуващ по плана на сградата магазин в трафопост. Претендира разноски по списък на л.123.

Ответникът Началникът на РДНСК – ЮР не изпраща представител в открито съдебно заседание и не изразява становище по жалбата.

Заинтересованата страна Главния архитект на СО – район „О.” изразява становище за неоснователност на жалбата. Счита, че заповедта е правилна и законосъобразна, издадена от компетентен орган и издадена при спазване на материалния закон.. Моли за юрисконсултско възнаграждение.

Жалбата е подадена от страна, за която съществува правен интерес от оспорването на заповедта, а именно от лице, което е сезирало с жалба Началника на РДНСК Югозападен район, срещу акт на главния архитект на район „О.”, който подлежи на съдебен контрол. Жалбата е подадена в срок, считано от датата на връчване на процесната заповед на 14.08.2013г. (л.19). Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Административният съд С. – град, II Отделение, 41 – ви състав, обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят по силата на нотариален акт № 165, том II, рег. № 9499, дело 324 от 2002г. се легитимира като собственик на магазин № 8 от 38,50 кв.м., находящ се на партерния етаж на жилищна сграда в [населено място], [улица], заедно със съответни идеални части от общите части на сградата и на дворното място ведно със зимнично помещение № 36 от 21,70 кв.м. Посочените имоти са били завзети съгласно ЗОЕГПНС и одържавени с ПМС № 89 от 04.08.1949г., видно от Акт за завземане на л.56, и отписани от актовете книги за държавни и общински недвижими имоти със заповед № РД-57-1050 от 15.10.1992г. на кмета на [населено място]. (л.57). С протокол за принудително отнемане на вещи от 28.01.2003г. жалбоподателят е въведен във владение на помещение с площ от 14,68 кв.м. – част от магазин по посочения по-горе нотариален акт.

На 30.07.2003г. същият е подал молба до кмета на р-н О. за съгласуване на строителни книжа по чл.145, ал.5 от ЗУТ – заснемане за възстановяване на магазин на [улица]. Към заявлението са приложени съгласувателни писма от „П.” – СДВР, СХЕИ, Софийска вода АД, Е. Столично ЕАД (л. 59-63), както и конструктивно становище от месец 04.2003г. В последното е посочено, че помещението на жалбоподателя е долепено до съществуващ трафопост от едната страна и магазин от другата страна. Към него е приложено заснемане по част архитектурна, в което е изчертана цялата площ на магазина, включваща трафопост, за който е записано „предстоящо демонтиране”.

С акт за узаконяване № 129 от 19.08.2003г. на главния архитект на район „О.” СО е узаконено на основание чл. 145, ал.5 от ЗУТ възстановяване на проектна документация за преустройство на магазин в трафопост и магазин, възстановен след реституция, собственост на жалбоподателя. По делото няма данни жалбоподателят да е оспорил акта за узаконяване.

Жалбоподателят в това производство е подал две жалби съответно вх. № СО - 5062 - 06 - 621 от 18.04.2012г. до Началника на ДНСК и вх. № С11 – 1292 – 04 – 853 от

17.04.2012г. до Началника на РО Н. при РДНСК Югозападен район, като това не е спорно между страните. И двете жалби са с искане за частично прогласяване на нищожността на Акт за узаконяване № 129 от 19.08.2003г. на Главния архитект на СО – район „О.” за строеж, находящ се в [населено място], [улица], като твърдението е, че е поискано узаконяването на магазин, а с посочения акт е узаконен строеж магазин и трафопост.

Началникът на ДНСК след като е преценил, че не е компетентен да се произнесе по жалбата вх. № СО – 5062 – 06 – 621 от 18.04.2012г. с писмо изх. № СО – 5062 – 03 – 874 от 25.04.2012г. е препратил жалбата на компетентния орган Началника на РДНСК Югозападен район, с посочване, че следва да се произнесе по чл. 216 ал. 2 от ЗУТ. В резултат е издадена процесната заповед, с която е прието, че искането за прогласяване на нищожност на акт за узаконяване в частта за трафопост е неоснователно, защото: 1) одържавеният магазин е разделен на две отделни помещения през 1958 г. видно от АДС № 1193 от 04.06.1949г.; 2) на жалбоподателят е възстановена собствеността върху целия магазин; 3) жалбоподателят е поискал узаконяване по чл.145, ал.5 от ЗУТ за целия магазин; 4) в извършеното заснемане за възстановяване трафопоста фигурира; 5) не са налице пороци от категорията на особено съществените, които да обосновават нищожност на акта в оспорената част.

По делото е изслушана и приета СТЕ на вл Г., която сочи, че на място съществува трафопост между входа на сградата и магазин за промишлени стоки. Етажът над трафопоста е жилищен. Помещението под трафопоста в сутерена е абонатна станция на сградата. Захранващите кабели за трафопоста преминават през частно мазе, не са в бетоново корито или на скара в нарушение на Наредба № 3 от 09.06.2004г. Проектната документация „Заснемане за възстановяване на строителни книжа на магазин” е направена за помещение с площ от 12,6 кв.м, коридор и санитарен възел. За същото помещение е и становището на П. – СДВР (л.60), както и договора за продажба на електрическа енергия на л.62 с предоставена мощност от 6 кв. Вещото лице не е открило проектна документация на трафопост, нито съгласувана такава с ДАГ. Посоченият трафопост не е предвиден в действащия ПУП от 1990г. Процесният трафопост е част от магазина по приложения по делото нотариален акт с площ от 38,5 кв.м. За този трафопост няма проект и разрешение за строеж, няма протоколи за безопасност, няма становище на районната противопожарна служба за съоръжението. В сз на 28.11.2013г. вл пояснява, че очертаването на трафопоста в заснемането по част архитектурна на л. 93 не представлява проект тъй като, за да бъде проект е необходимо да съдържа ел. част на трафопост, в която да бъде показано къде се намира трансформаторът, с каква мощност е, какви са предпазителите, колко са, от къде минава кабелът и др., които в случая ги няма. Освен това следва да се нарича проект за трафопост.

При така установената фактическа обстановка, жалбата разгледана по същество е основателна, поради съображенията изложени по – долу.

При извършената служебна проверка на основание чл. 168 във връзка с чл. 146 от АПК съдът установи следното: на първо място съгласно разпоредбата на чл. 216 ал. 1 т. 2 от ЗУТ не подлежат на пряко обжалване по съдебен ред „разрешенията за строеж заедно със съгласуваните и одобрени инвестиционни проекти, когато такива се изискват”, когато не са съставна част на комплексния проект за инвестиционна инициатива. Съгласно чл. 216 ал. 2 от ЗУТ Административните актове, посочени по – горе и по ал. 1 подлежат на обжалване по законосъобразност пред началниците на

регионалните дирекции за национален строителен контрол. Съгласно § 184 ал. 7 от ДР на ЗУТ (отм.) и сега действащия § 127 ал. 8 от ПЗР на ЗИД на ЗУТ в сила от 26.11.2012г. доколкото актът за узаконяване замества разрешението за строеж и при издаването му съответно се извършват всички онези процедури, които се извършват при издаване на разрешение за строеж, то редът за произнасяне по жалба срещу акт за узаконяване, какъвто е и конкретния случай е този по чл. 216 от ЗУТ.

Видно от цитираните текстове компетентният орган да се произнесе по жалбата на жалбоподателя срещу акта за узаконяване, заедно със съгласуваните и одобрени инвестиционни проекти, въз основа на които е издаден, съобразно местонахождението на имота, е Началникът на РДНСК Югозападен район.

В случая актът за узаконяване е издаден на основание чл.226, ал.7 (отм.) от ЗУТ, който препраща към чл. 145, ал.5 от същия закон. Доколкото замества разрешението за строеж, същият се издава от главния архитект на съответния район (чл. 148, ал.2 от ЗУТ). Съгласно чл. 145, ал.5 от ЗУТ когато одобрените инвестиционни проекти, по които е изпълнен строежът, са изгубени, те се възстановяват от собственика с инвестиционен проект - заснемане на извършения строеж и представени документи по чл. 144, ал. 1, т. 1, 2, 3 и 5 и ал. 2. Проектът-заснемане се одобрява от органа, компетентен да одобри инвестиционния проект за строежа, след представяне на разрешението за строеж или на други документи от издадените строителни книжа.

Видно от представените по делото доказателства жалбоподателят е собственик на магазин от 38,5 кв.м., в която площ влиза и съществуващия към момента трафопост. Л. К. обаче е въведен във владение само на 14,68 кв.м. от площта по нотариален акт. За 12,6 кв.м. от нея са изготвени инвестиционен проект – заснемане и са представени документи по чл.144, ал.2 от ЗУТ от П. при СДВР и за ползване на електроенергия. Останалата площ до 14,68 кв.м. според вещото лице са общи части – коридор и санитарен възел. Вярно е, че в документа за собственост, като и в молбата не е индивидуализирана площта от 14,68 кв.м., но административният орган е могъл да изясни действителната воля на молителя от представения проект и посочените по-горе документи, които касаят площ от 12,6 кв.м. За останалата площ не е представен проект – заснемане, нито документи по чл.144, ал.2 от ЗУТ.

Съдът счита за ирелевантни доводите на жалбоподателя, че не са спазени законовите изисквания за узаконяване на трафопост, тъй като с такова искане административният орган не е бил сезиран.

Като не е изяснил действителната воля на молителя, главният архитект на район „О.“ е допуснал съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Същото е довело до произнасянето му екстра петитум, т.е. в повече от поисканото без да е бил надлежно сезиран. ЗУТ не предвижда възможност за служебно издаване на акт за узаконяване, т.е. това производство започва винаги по молба на заинтересованото лице. Поради това, произнасяйки се по искане, с което не е сезиран, главният архитект е издал един нищожен акт в тази част. Това е следвало да бъде констатирано от горестоящия административен орган – в случая Началника на РДНСК Югозападен район по жалба вх. № СО - 5062 - 06 - 621 от 18.04.2012г. (вх. № С11 – 1292 – 04 – 853 от 17.04.2012г. на РОНСК при РДНСК Югозападен район), което не е направено. Поради това издадената от него заповед № ДК 10-ЮЗР-111 от 12.07.2013г. се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена. Следва да бъде прогласена и нищожността на процесния акт за узаконяване в частта за трафопоста.

По направеното искане от жалбоподателя да му бъдат присъдени разноси, настоящият състав намира, че същото е основателно и следва да бъде уважено на основание чл. 143 ал. 1 от АПК за разноси в размер на 810 лв. за държавна такса, възнаграждение на вещо лице и адвокатски хонорар по представено л.110 пълномощно. Воден от горното и на основание чл. 172 ал. 2 и чл. 173 ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № ДК-10-ЮЗР-111/12.07.2013 г. на Началник РДНСК-Югозападен район, с която е отхвърлена като неоснователна жалбата на Л. К. К. от [населено място] срещу Акт за узаконяване № 129 от 19.08.2003г. на главния архитект на район „О.” СО и вместо нея **ПОСТАНОВЯВА:**

ПРОГЛАСЯВА НИЩОЖНОСТТА на Акт за узаконяване № 129 от 19.08.2003г. на главния архитект на район „О.” СО в частта относно трафопост.

ОСЪЖДА РДНСК Югозападен район да заплати на жалбоподателя Л. К. К. от [населено място] сумата от 810 (осемстотин и десет) лв. разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН

СЪДИЯ: